

Yazma Anılarım Ve İçinde ki İçsel Yolculuklarım 1

— kul mehmet · 08 Temmuz 2024



Yazma Anılarım Ve İçinde Ki İçsel Yolculuklarım-1-

Yazmak için kendimi hazırlamak için sokağa çıktım, biraz temiz havaya ihtiyacım vardı, yazdıklarım ve kendime yeni bir soluk taşımak istiyordum. Birkaç sokak lambasının hafif sönük ışığıyla aydınlanan dar sokaklarda yürümeye devam ettim, lambalar bana göz kırpyordu, yalnızlıklarını paylaştığım, boş kalan altlarındaki kısık ışıkta geçerek bir selam verene o kadar hasret kalmışlar ki, hepsine tek tek selam verdim. Bu belki sizlere saçma gelecek ama onlarda karanlık geceyi aydınlatmak için son güçleriyle aydınlatırken sönmeye yüz tutuyorlardı. Etraf sessiz, sadece adımlarımın yankısı duyuluyordu. Birkaç kediciğin fısıltıları duyuyordum ara sıra. Evlerin pencerelerinden sızan ışıklar, gecenin karanlığını hafifçe delip geçiyordu. Rüzgâr saçlarımı hafifçe okşuyor, diyemeyeceğim çünkü tarama özürü yani keldim kısacası, bu kelliğim ürkek bir melodiyle esiyordu rüzgâr da rüzgâr kel başımda patinaj yaparak geçtiğinde. Ben ise bu sessizlik içinde hayal dünyamda kaybolmuş, kelimelerle dans eden bir yazar olarak geziniyordum gecenin sessizliğinde. Eve döndüğümde kendime gelmişim, yeniden yazmanın coşkusuyla yazabilirdim işte.

Yazdığım kelimelerin arasında kaybolurken, gözlerim bir an için pencerenin dışına kaydı. Uzaklarda, yıldızlar mırıldanıyor gibi, sessizce parlıyorlardı. Geceye sinmiş bir gizem havası vardı. Hafif bir esintiyle perdeler sallanıyor, odanın içine sokak lambasının titrek ışığı loş odama sessizce süzülüyordu.

Masamın üstünde yanan mumun titreyen alevi, karanlık odanın köşelerine hüznü bir ışık saçıyordu. Bu huzur dolu sessizlikte, kelimeleri birer birer sayfaları süslüyordum. Zihnimin en kuytularından yükselen

hikâyeler, tıpkı gecenin karanlığı kadar derin bir anlam taşıyor. Ve ben, bu kelimelerle dans ederken, yüreğimdeki heves ve coşkuyla birlikte yeni bir yolculuğun başlangıcını her yeniden yazmaya başladığımda hissediyorum. Gecenin sessizliğinde unutulmuş hayatlar canlanıyordu. Gözlerimi kapatıp geçmişin iç dünyamın koridorlarında dolaşmaya çıktım. Her adımda, eski bir sokak lambasının altında kahramanlarımın aşk dolu hayatlarını kelime ve sözcüklerin parıltısıyla yeniden keşif ediyordum, yazmak keşif etmektir, hissetmektir. Mumun ışığı giderek soluyor, ancak kelimelerin ışığı daha da parlaklaşıyor. Sayfalar dolusu duygu ve düşüncelerim, hislerim yazarken kâğıt üzerinde dans ederken içimde bir coşku, bir heyecan belirliyordu. Bu eseri yazarken, sanki hayatın ta kendisini yeniden keşfetmiş gibi hissediyorum. Ve böylece, geceye damgasını vuran sessizlik beni yeni bir maceraya sürüklüyor her yazmaya başladığımda.

Devam edecektir,arkası yarın inşallah.

Mehmet Aluç